

ето я» отговори талигаринътъ, като посочи камъ селцето, — и съ тие думи ние влѣзохме въ нея. При вратата на селцето азъ видѣхъ единъ вѣхтъ тученъ топъ; улиците му бѣха тѣсни и криви; а колибите низки и повечето отъ тѣхъ покрити съ слама. Азъ заповѣдахъ на талигаринътъ да кара право при командантинътъ, и слѣдъ една минута колата са запрѣха предъ една дървена къща, която бѣше изградена на високо мѣсто, близо до една пакъ дървена черкова.

Никой ма не посрѣшна. Азъ дойдохъ до подсъ-
нникътъ и отворихъ вратата на първата стая. Единъ
старъ инвалидъ, който сѣдеше на едно столче, заши-
ваше синъ петекъ на единъ зеленъ мундиръ. Азъ му
казахъ да яви на господаринътъ си, че съмъ дошълъ.
«Влѣзъ, господине, отговори инвалидътъ, нашите сж
дома си.» Азъ влѣзохъ въ една чиста стая, която бѣ-
ше наредена по старовременски. Въ ъгълътъ са на-
мираше единъ шкафъ (долапъ) съ сждове; на стѣната
висѣше единъ офицерски дипломъ, туренъ подъ стъкло;
около него са голѣмѣха картини, изрѣзани отъ кора,
които представяваха превзиманието на Кистринъ и
Очаковъ, а така сщо и «избиранieto на булката» и
«погрѣбеннето на котката.» До прозорецътъ сѣдѣше е-
дна бабичка, която бѣше облѣчена съ кожухъ и която
бѣше забрадена съ кърпа. Тя размотаваше конци, ко-
ито държеше, разпнати на рѣцете си, едно еднооко
старче, облѣчено въ офицерски мундиръ. «Какво искате
господине?» попита тя, като продължаваше работата
си. Азъ отговорихъ, че съмъ дошълъ да служа и, «спо-
рѣдъ както са изисква отъ длжността ми, дойдохъ
при господина капетана.» Съ тие думи азъ са обжрнахъ
камъ старчето, когото принахъ за командантинътъ; но
господарката ми прекъсна рѣчта. «Ивана Кузмича